

kommer en saadan ekstraordinær Arbejdsløshed over vort Land, synes jeg, at det var naturligt, at der fra Regeringens Side skete noget stort, at der blev ydet en stor og kraftig Hjælp. Det er en Ulykke, der bryder ind over Masser af Mennesker. Hvis det havde været en smitsom Sygdom, der var kommen ind over vort Lands Grænser, havde Regeringen hverken spurgt til højre eller venstre, men havde, hvad den burde gøre, af al Magt søgt at væge Samfundet derimod. Hvis der udbryder en smitsom Sygdom i en Kvægbestand, ser man straks Regeringen fare frem for at værne os mod denne Ulykke. Og dog ere disse Ulykker jo ikke stort at regne mod dette, at 130,000 Mennesker lide Nød. Jeg synes, at Regeringen her havde været fuldt berettiget til og vistnok ogsaa havde faaet Rigsdagens Billigelse til at træde kraftigt op. Det er ganske naturligt, at den Passivitet, som vises fra Statens, fra Samfundets Side, skaber Bitterhed, og hvorvidt vi kunne være tjente dermed, er dog et Spørgsmaal. Den Bitterhed, der skabes, er ret forstaaelig. De, der have prøvet det, vide, hvad det vil sige at gaa ud om Morgenen og søge Arbejde hele Dagen igennem uden at faa det, og at gaa ud saaledes Dag efter Dag uden om Morgenen at vide, hvor man skal faa Føden i Løbet af Dagen. Det betyder, at Familieforsørgerne sætte deres Tøj paa Laanekontoret, at deres Hjem ødelægges, og at Nøden rykker ind. Den, der har prøvet det, ved, hvilke Tanker der kan komme, og det er ikke saa underligt, at Bitterheden kommer under saadanne Forhold. I de varme Lande, hvor Blodet ruller lidt raskere, vilde disse Mennesker maaske eller rimeligvis gøre Revolte — det læser man jo ogsaa om. Her er det endnu ganske roligt; de danske Arbejdere ere gennem deres Organisationer godt skolede, og de ere af et mere roligt Temperament, men man er ikke sikker paa, hvor længe det varer. Det, at et halvt Hundrede Tusinde Mennesker leve under mere eller mindre fortvivlede Forhold, er ikke godt for et Samfund, og det kunde og vilde derfor have været ganske naturligt, at Regeringen, Styrelsen for dette Samfund, var traadt stærkt og kraftigt op, og det turde være i Samfundets Interesse at gøre, hvad man formaar, for at afhjælpe den Nød, der er. Man finder som sagt ikke noget synderligt paa Finansloven dertil. Man ser, at Beløbet til Arbejdsløshedskasserne er hævet til 400,000 Kr., det Beløb, man venter vil blive nødvendigt under ordi-

nære Forhold, ikke mere. At dette Beløb er blevet højere, skyldes ikke den ekstraordinære Arbejdsløshed, men skyldes det, at Arbejdsløshedskasserne have faaet stærk Tilslutning, og at man som Følge deraf forventer, at de skulle have det større Tilskud, som i Loven er normeret til $\frac{2}{3}$ af Medlemmernes Præmie. Det havde været heldigt, om der paa Finansloven havde været noget, som tydeligt og klart sigtede til at afhjælpe Nøden. Der er forskellige Maader, hvorpaa man kan gøre det. Den ene er den direkte Hjælp, og det forekommer mig, at Regeringen burde have forsøgt den. Der kan være andre naturlige Maader, og den naturligste Maade er den at skaffe Arbejde. Offentlige Arbejder kunne paabegyndes og fremskyndes. Se vi ud over Landet, ere vi alle sammen ganske klare over, at det ikke er Arbejdet, der mangler; der er Arbejde nok, som skal paabegyndes. Hvis man adspørger de forskellige Købstæder, de forskellige Kommuner rundt omkring i Landet, de forskellige Erhverv, Industri, Handel osv., vil man faa det Svar, at her kunde der ønskes det ene gjort og her det andet, og alt dette kunde være fuldt berettiget. Saaledes er det vistnok givet, at en stor Del af vore Stationsbygninger paa Jernbanerne trænge til at bygges om, fordi de ere blevne for smaa. Dette skal dog gøres i de nærmeste Aar, og dette Arbejde kunde fremskyndes, det kunde paabegyndes. For at nævne et Eksempel: I Aarhus gaa vi og vente paa, at de rent ud fortvivlede Banegaardsforhold, vi have, og som skade vor Handel og vort Erhverv i højeste Grad, skulle ordnes. Men det ene Aar gaar efter det andet, og der sker intet. Ja, der sker maaske noget, der sker maaske en Dag en stor Ulykke derovre paa Grund af de fortvivlede Forhold, der er, men der sker ikke noget fra Regeringens Side for at fremme dette Arbejde, man kommer ikke med Forslag om i det hele taget at faa det gjort. Saaledes kunde man vistnok blive ved at regne op, at der rundt omkring i Landet er Arbejde nok. Det er ikke Arbejde, der mangler. Der kunde da fra Regeringens Side gøres dette, at man nu søgte at faa det Arbejde, der er paabegyndt, fremmet saa hurtigt som muligt, og man kunde søge at faa paabegyndt det meget Arbejde, der kan paabegyndes, uden at der dertil behøves alt for store Forberedelser. Men det Finanslovsforslag, der foreligger, bærer ikke Præg af, at Regeringen er gaaet i den Retning, at den særlig har sat sig i Be-